

Záradék: Az irat elektronikus iratról készített papír alapú másolat.

2022 -11- 21

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
IV/ 0 2 9 3 0 - 0 / 2022		
Érkezett: 2022 DEC 22.		
Példány: 1		
Melléklet:		
Kezelőiroda: 7/		

Alulírott [redacted] [redacted] alatti lakos, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban "Abtv.") 20. § a) pontja alapján alkotmányjogi panaszt terjeszték elő az alábbiak szerint:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a **Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.51.643/2022/4.sz.** jogerős és egyben végleges végzésének, valamint az ennek alapját képező elsőfokú végzés, a Budakörnyéki Járásbíróság 15.Pk.50.076/2022/18.sz. végzésének **alaptörvény-ellenességét**.

Kérem, hogy alaptörvény-ellenes voltára tekintettel a jogerős és végleges végzést **semmisítse meg**, miután az ellentétes az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdésében** foglalt tisztességes eljárás követelményével: sérti a **contra legem** jogalkalmazás tilalmát és az adekvát indoklás követelményének sem tesz eleget.

Továbbá tartalmában tagadja az Alaptörvény **VI. Cikk (1) bekezdésének első kitételében** foglaltakat, miszerint:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák,

ezzel egyúttal tagadva a Római Egyezmény **8. Cikk (1) bekezdésében** foglaltakat is, miszerint:

1

Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák,

ezzel pedig szembefordul a Római Egyezmény **13. Cikkében** foglalt nemzetközi kötelezettség-vállalásunkkal is, miszerint:

Bármikinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették jogszék ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha a jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.

AZ INDÍTVÁNYOZÓI JOGOSULTSÁG

Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. § a) pontján, amely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján **alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben** az egyedi ügyben érintett személy a döntés kézhezvételétől számított 60 napon belül alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára.

A Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.51.643/2022/4.sz. jogerős és végleges végzését 2022. november 17-én kaptam meg elektronikus úton.

A 2017. évi CXVIII. törvény 2. § g) pontja szerint nincs helye a végzéssel szemben felülvizsgálatnak, azaz további – rendkívüli – jogorvoslatra nincs lehetőség.

Érk.: 2022 -11- 18	
Ügyintéző: [redacted] II. fokú szakág	
Példány: [redacted] Melléklet: [redacted]	
Ügyszám: 6 Pkf. 51643 / 2022/1	

A TÉNYÁLLÁS, A HÁTTÉR, AZ ELŐZMÉNYEK

A tényállást kimerítő részletességgel tartalmazza az általam mellékelten csatolt, a jelen alkotmányjogi panaszommal támadott végzés. Ezért itt csak a lényegét foglalom össze röviden, határozat számok, időpontok, stb., nélkül.

A lényeg a következő: mint különélő szülő, jogosult vagyok a gyermekemmel zavartalanul kapcsolatot tartani. Ez az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében (is) foglalt alapjogom és ez az, ami sérült az általam sérelmezett, kifejezetten **contra legem** bírói döntés(ek) által. *(Azért fogalmazok többes számban, mert nem az első ilyen, minden tekintetben azonos végzésről van szó, csak most lett elegendő. Ugyanakkor a hivatkozott alapjogi sérelem megvalósulása szempontjából kifejezetten jelentőséggel bír, hogy nem egy esetről, hanem egymás után sorozatban születő, azonos sémára gyártott döntésekről van szó – ráadásul ismereteim szerint kizárólag ezen a törvényszéken találták ki ezt az alapjogi sérelmet eredményező ítélkezési gyakorlatot, egyetlen másik törvényszéken nem láttunk még ilyet -, éppen ezáltal válik a jogsérelem alapjogi szintű sérelemmé.)*

A gondozó szülő ugyanis egyszerűen nem volt hajlandó átadni nekem a zavartalan kapcsolattartáshoz elengedhetetlen iratoka és így nem vihettem el a gyereket a tervezett romániai programra.

A magénélethez, illetve a családi élethez, valamint a kapcsolattartáshoz való alapjog nem csupán az indokolatlan beavatkozás tilalmát jelenti, hanem a hatóságok/bíróságok aktív, hatékony beavatkozási kötelezettségét is magába foglalja azokban az esetekben, amikor ez szükségessé válik ezen alapjogok biztosítása végett.

2

Erre szolgál a 2017. évi CXVIII. törvény 7/A. szakasza. (A 22/A – E paragrafusok.)

Ennek alapján kapcsolattartás végrehajtása iránt indítottam eljárást a Budakörnyéki Járásbíróságon. A Budakörnyéki Járásbíróság 15.Pk.50.076/2022/18.sz. végzésével teljes egészében elutasította a kérelmemet. A fellebbezésem folytán eljáró Budapest Környéki 6.Pkf.51.643/2022/4.sz. végzésével a fellebbezésemnek részben helyt adott: a 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnptv.) 22/C. § (2) bekezdése alapján elrendelte a kapcsolattartás végrehajtását és annak keretében az a) pont szerint felhívta a gondozó szülőt, hogy a jövőben esedékes kapcsolattartásoknak a hatályos szabályozásban foglaltaknak megfelelően tegyen eleget, ugyanakkor viszont nem rendelte el a b) pont szerint az elmaradt kapcsolattartás pótlását arra hivatkozva, hogy a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése anyagi jogi határidőt állapít meg a pótlásra, mivel tehát a bírósági nemperes eljárás elhúzódása folytán már 6 hónapon túl vagyunk, így a Bnptv. 22/C. § (2) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezmény – az elmaradt kapcsolattartás pótlására kötelezés – már nem alkalmazható annak ellenére sem, hogy egyébként ennek a feltételei fennállnak, ha tehát még 6 hónapon belül lennének, akkor el kellene rendelni a pótlást (is).

AZ ALAPTÖRVÉNY ELLENESSÉGET EREDMÉNYEZŐ JOGSZABÁLY ELLENESSÉG LÉNYEGE:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltak értelmében a feleket a bíróság előtti eljárásban megilleti a tisztességes és ésszerű időn belüli eljáráshoz való jog.

Az Alaptörvény R) Cikk (2) bekezdése értelmében a törvények mindenkire kötelezőek. *(Contra legem jogalkalmazás tilalma.)*

A tisztességes eljárás egyik garanciális eleme a contra legem jogalkalmazás tilalma, a jogszabályok tiszteletben tartása.

A másik garanciális eleme az indoklási kötelezettség, azaz a döntések megfelelő, az egyenes logikának megfelelő indoklása.

A 2017. évi CXVIII. törvény 22/C. § (2) bekezdés b) pontja szerint, ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, a bíróság a végrehajtást elrendelő végzésben a kérelmezettet felhívja, hogy a kapcsolattartásra jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartás pótlását a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül biztosítsa, és megjelöli a pótlás végső határidejét.

Erre tekintettel kifejezetten **contra legem** jogalkalmazásnak minősül az ezzel homlokegyenest ellentétes jogalkalmazás a jelen esetben: annak kimondása, hogy a gondozó szülő nem köteles a neki felróható okból nem biztosított kapcsolattartást pótolni. *(Legalábbis akkor, ha az adott kapcsolattartási időpont óta a jogosultnak egyébként bizonyosan fel nem róhatóan 6 hónap már eltelt...)*

A Ptk. 4:182. § (2) bekezdése szerint a jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartást a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül pótolni kell.

Egyrészt amint azt már a Kúria kimondta több alkalommal is, **a Ptk. nem írja felül az egyes ágazati jogszabályok rendelkezéseit**, így tehát a Bnptv. rendelkezéseit sem. A tisztelt Alkotmánybíróság éppen ezért semmisítette meg nem olyan régen a Gyer. azon kitételét, miszerint az ünnepnapra eső kapcsolattartás nem pótolható. *(Ez ugyanis ütközött a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésével, ugyanakkor ameddig hatályban volt, addig kötelezően alkalmazni kellett: a Ptk. rendelkezése nem írta felül!)*

Másrészt a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésének rendelkezése a kapcsolattartásra kötelezett számára biztosít 6 hónapos határidőt az **önkéntes** pótlásra, és semmiképp sem lehet a pótlás lehetőségét 6 hónap eltelte után kizáró rendelkezésként értelmezni, hiszen például azokban az esetekben, amikor a kapcsolattartást szabályozó határozat a pótlásra eleve 6 hónapot ad – és a gyermek érdekkörében maradt el a kapcsolattartás, vagyis a végrehajtást nem a Bnptv. 22/B. § (4) bekezdés a) pontjára, hanem annak b) pontjára alapozva lehet csak kérni (a pótlás elmaradására hivatkozva) -, akkor amennyiben a pótlás elrendelését 6 hónapon túl kizárná a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése, akkor ezekben az esetekben eleve kizárt lenne a pótlás, hiszen magát a végrehajtás iránti kérelmet legkorábban a 181. napon lehet csak benyújtani!

Másrészt az is nyilvánvaló, hogy a Bnptv. 22/C. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt „legkésőbb 6 hónapon belül” kitétel nem a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése szerinti 6 hónapot jelenti – *nem az elmaradt kapcsolattartástól számított 6 hónapról van szó* -, hanem **a kapcsolattartást elrendelő végzés kézhez vételétől számított 6 hónapról van szó benne.**

Ez már csak azért is nyilvánvaló, mert amennyiben elfogadnánk az általam a jelen alkotmányjogi panasszal támadott végzések érvelését, úgy a gyakorlatban **eleve kizárt lenne az elmaradt kapcsolattartás pótlásának elrendelése**, figyelemmel arra, hogy mindmáig **egyetlen egy olyan, a Bnptv-n alapuló bírósági nemperes eljárást sem ismerünk, amelyben a kérelem benyújtását követő 6 hónapon belül jogerős döntés született volna.** *(Az eljárási határidők ismeretében 6 hónapon belül kizárólag azokban az esetekben születethet jogerős döntés, ha a kérelmezett elismeri a kérelemben foglaltakat, vagy ha nem is ismeri el, de legalábbis az elsőfokú döntést már elfogadja, nem fellebbez, így másodfokú eljárásra már nem kerül sor.)*

A jelen esetben is így alakult: én késlekedés nélkül azonnal benyújtottam a végrehajtási kérelmet, és a bírósági eljárás elhúzódása folytán állt elő az a helyzet, hogy a jogerős döntés meghozatalakor már túl voltunk a 6 hónapon.

Ha tehát elfogadnánk azt, hogy 6 hónapon túl nem lehet a pótlást elrendelni, úgy azt kellene kimondani, hogy a Bnptv. szerinti nemperes eljárás ésszerű és elfogadható maximális határideje legfeljebb 4 hónap lehet - a jogerős döntésig! -, hiszen már a kérelem benyújtására is 30 napos a határidő, és ugye a pótlásra is legkevesebb 30 napos határidőt kell biztosítani!

Ezen jogértelmezés esetén a bíróságok kártérítési felelősségét kellene, hogy megalapozza az, ha 4 hónapon belül nem hoznak jogerős döntést a végrehajtási kérelmekre vonatkozóan, hiszen a családi és magánélethez fűződő alapjog egyben személyiségi jog is, ha tehát a bírósági eljárás késedelmes volta miatt veszítené el a

jogát a kapcsolattartásra jogosult szülő az elmaradt kapcsolattartása pótlására, az alapot adna nem vagyoni sérelem megállapítására és ennek alapján sérelemdíj megítélésére.

Nyilvánvalóan nem lehet tehát a Ptk. 4:182. § (2) bekezdését a kapcsolattartás 6 hónapon túli pótlását kizáró – *kvázi megtiltó* – rendelkezésként értelmezni: az ebben megszabott 6 hónapos határidő az önkéntes – *jogkövetkezmények nélküli* – teljesítésre vonatkozik, és nem a „kell” kifejezést tartalmazza, nem pedig a „lehet”, vagy „lehetséges” kifejezést: nem azt mondja, hogy az elmaradt kapcsolattartást csak 6 hónapon belül lehetséges pótolni, hanem azt, hogy ennyi idő alatt kell a kötelezettnek megoldania a pótlást. Ezt követően kerül(het) sor a végrehajtási kényszer alkalmazására, az önként nem pótoló kapcsolattartás pótlásának végrehajtási eszközökkel történő kikényszerítésére.

A contra legem döntés miatt sérült az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogom a családi életem és a kapcsolattartásom tiszteletben tartása vonatkozásában. Itt mutatok rá ismételtén: ha csak erről az egy alkalomról lenne szó, akkor elintéztem volna annyival, hogy született egy téves bírói döntés, de sajnos ezen a törvényszéken – az összes többi törvényszéktől eltérően! – következetesen ugyanígy döntenek ilyen helyzetben.

A tisztelt Alkotmánybíróság a IV/1533/2020.sz. határozatában pontos, részletes elemzést adott a gyermek és a különélő szülő kapcsolatának fontosságáról és rámutatott arra, hogy ennek a kapcsolatnak a huzamosabb időn át történő hiánya hogyan és miként vezet a családi és magánélethez, kapcsolattartáshoz való jog kifejezetten alapjogi szintű (mértékű) sérelméhez.

A mi esetünkben az által növi ki magát a jogsérelem alapjogi szintűre, hogy eseti tévedésről, hanem következetes ítélkezési gyakorlatról van szó ezen a bíróságon: gyakorlatilag minden kapcsolattartás végrehajtására irányuló eljárásban megtagadják a pótlás elrendelését, miután egyetlen esetben sem tudtak még 6 hónapon belül jogerős döntést hozni. Az utólagos pótlástól is megfosztott engem az ezen a bíróságon kialakult alaptörvény ellenes ítélkezési gyakorlat, amin felbuzdulva a kötelezett már egyáltalán nem biztosítja a zavartalan kapcsolatartást, mondván, hogy legfeljebb kap egy fejmosást – ami nem érdekli -, pótolnia viszont nem kell.

Így viszont már egyértelműen megvalósul a családi és magánélethez, kapcsolattartáshoz való jogomnak az alapjogi szintű sérelme, ez így már a gyermekem és köztem korábban kialakult családi kötelék súlyos – alapjogi szintű sérelmet jelentő - meggyengülését eredményezi.

Szeretném ismételtén kiemelni, hogy az a fajta ítélkezési gyakorlat kifejezetten a Budapest Környéki Törvényszékre és az alá tartozó járásbíróságokra jellemző, pl. a Fővárosi Törvényszéken és az alá tartozó kerületi bíróságokon ilyen jogértelmezés legalábbis eddig még nem született: rendre elrendelik az elmaradt kapcsolattartások pótlását jóval a kapcsolattartás elmaradásától számított 6 hónapon túl. *(Számos esetben több, mint másfél év után rendelték el a pótlást!)*

Ez a körülmény tulajdonképpen a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozat meghozatalát indokolná a Kúria által, amire viszont eddig éppen azért nem kerülhet sor, mert a Bnptv. kizárja a felülvizsgálat lehetőségét, így annak még a kivételes engedélyezése sem lehetséges.

Ugyanakkor amennyiben a tisztelt Alkotmánybíróság a kérelmemet megalapozottnak találja, úgy már kifejezetten a Kúria feladata lesz megtenni a további lépéseket és így már lehetősége lesz észlelni a jogegységesítés szükségességét és hivatalból hozhat a kérdésben jogegységi határozatot, ami által megszűnik az az anomália, hogy a Budapest Környéki Törvényszék illetékességi területén élő gyermekek nem kaphatják meg a különélő szüleikkel elmaradt kapcsolattartások pótlását, míg ugyanerre például a budapesti gyerekeknek lehetőségük nyílik.

Mindezek alapján kérem tehát az általam sérelmezett jogerős és végleges végzés alaptörvény-ellenességének megállapítását, és ezen okból történő megsemmisítését.